

Kohtalona Kohtavaara

Tiensuun perheen tie
Ylä-Satakunnasta
Ylä-Karjalaan

"Jos tänne tulet, niin ikinä en tule sua katomaan", totesi punaista kuplavolkkaria ajanut Tapsa, kun aurinko paistoi aamukolmelta suoraan silmiin tietyön alla olevalla Kuopio-Nurmes-maantiellä. Olimme kesäkuun 1970 lopulla kaikki kolme sisarusta lähteneet Parkanosta ja ajaneet halki Suomen katsomaan kansanopistoa, johon Kylli oli hakenut rehtoriksi.

Kaikista uhkailuista huolimatta Kylli jäi Kohtavaaraan – vuodeksi, niin kuin silloin luuli. Opiston tulipalo elokuussa 1971 muutti vuoden lähes kahdeksi kymmeneksi viideksi vuodeksi. Näiden vuosien aikana Tiensuiden määrä Nurmeksessa kasvoi tasaisesti.

Ensin tulini minä, Telle, syksyllä 1971 liikunnanopettajaksi Nurmeksenseen yhteislyseoon ja sitten rehtoriksi luki-oon. Äiti-Elna ja Isä-Osmo Tiensuu pakkasivat 1980-luvun alussa muuttokuormansa Parkanosta, missä olivat asuneet lähes 40 vuotta. He muuttivat Parkanon Satakunnankadulta Nurmeksenseen Karjalankadulle ja tilasivat Ylä-Satakunta-lehden rinnalle Ylä-Karjalan.

Viimeisenä Tapsakin löysi tiensä Nurmekseseen. Höljäkökäläinen Riitta, Pessi, jonka luokanvalvoja olin ollut, matkusti Helsinkiin kääntämään Kyllille venäjänkielisiä väitöskirjan lähteitä. Tapsakin oli silloin töissä Helsingissä. Iltatee Kyllin luona oli alku yhteiselle taipaleelle, joka johti Jyväskylän kautta 1980-luvun lopulla Nurmekseseen ja Lipinlahteen.

Nurmekselaistuneiden Tiensuiden kolmannelle polvelle, Tapsan ja Riitan pojille Ilkalle, Laurille ja Antille Nurmes pysyy kotipaikkana, joka on antanut elämälle hyvät eväät. Aviopuolisomme Jari ja Antti taas ovat kiinnittäneet Kyllin ja minut Nurmekseseen myös eläkevuosiksi.

Tellervo Tiensuu-Lanki

Tervetuloa juhlimaan

Kyllikki Tiensuun 70-vuotispäiviä
Haikolaan ja Nurmes-talolle 17.–18.1.2015!

Nurmeksenseen evankelisen opiston ystävät ry ja Pirtin Viesti onnittelevat Kyllikkiä ja toivottavat "Monia armorikkaita vuosia" Haikolan talkoolaisena!

Kyllikki toivoo mahdolliset muistamiset Haikola-hankkeelle Nurmeksenseen ev. opiston ystävät ry:n tilille FI02 5299 0120 0478 72, viitteeksi Kyllikki Tiensuu 70 v.

Kuva Aura Kässi

Ruista, hunajaa ja pippuria - Kyllikki ystävänä ja työtoverina

Ylikehuttu tehopakkaus?

Kyllikki Tiensuuta oli kehuttu minulle etukäteen niin ylitsevuotavasti, että miellesäni piili pieni epäily: olikohan tämä Kyllikki-niminen teologian lisensiaatti, kansanopiston johtaja, kerrassaan liian täydellinen: hän kuului olevan ahkera, tehokas, hauskakin – eikä vikaa kuulemma ollut edes ulkoisessa olemuksessa. Väitöskirjakin oli jo valmisteilla.

Setäni Aatto Koivisto, Nurmeksenseen entinen kirkkoherra, minulle tällaisia positiivisia mielikuvia markkinoi. Epäilin, että hän on mieltynyt etunimeen, rakastettu vaimonsa kun oli myös Kyllikki. Mutta samaa ylistyslaulua lauloivat monet opiskelutoverit. Jopa kirkkohistorian professori Kauko Pirinen lausautti lisensiaatti Tiensuusta jotain kiittävästä, mikä häneltä ei ollut lainkaan tavallista.

Huomasin, ettei minua kiinnostanut etsiä tämän tehopakkauksen tuttavuutta.

Sitten jouduimme laivamatkalla samaan hyttiin. Jaoin Kyllikin kanssa Ruotsissa nuorten kirkkohistoriantutkijoiden konferenssin ilot ja surut. Siitä alkoi nyt jo noin 35 vuotta kestänyt ystävyys ja pitkä työtoveruus.

Suorapuheinen, kannustava ja solidaarinen

Ensimmäinen asia, joka aukaisi tien ystävyteen, oli Kyllikin suorapuheisuus. Mitään kohteliasta lämmittelyvaihetta ei ollut. Hän hyväksyi heti minut niin tutuksi, ettei varonut kommentoimasta reippaasti kaikkea ympärillä liikkuvaa, eli myös minua itseäni.

Nämä kommentit olivat monenlaisia: Kyllikillä on näet tapana antaa myös kiitosta ja kannustusta, jos toinen tekee jon-

kin pienenkin jutun kunnolla. Yliopistolla on varsinkin aiemmin ollut tavallisempaa kertoa vain virheistä ja arvostella epäonnistumisia. Kyllikiltä olenkin oppinut paljon positiivisen palautteen antamisen merkityksestä.

Kyllikille ystävänä on ominaista myös solidaarisuus ja luotettavuus. Hän on sama edessä ja takana.

Toisaalta Kyllikki ei kaihda suoraan kommentoimasta hieman pieleen meneviä juttuja, jos ajattelee, että siitä olisi apua. Ystävää uskaltaa toki ojentaa! Hän on myös useaan kertaan huomauttanut minulle vääränvärisistä sukkahousuista, ja ollut kiistämättä siinäkin oikeassa.

Huolehtiva ja huumorintajuinen

Kuten kaikki ystävät tietävät, Kyllikki tukee terveitä elämäntapoja kuten liikuntaa ja monipuolista ruokavaliota. Olen useaan kertaan illansuussa nälkäisenä istunut työhuoneessani, kun Kyllikki on ilmestynyt sinne ruisleivän tai herkullisen salaattiterian kera. Teetä – usein hunajalla makeutettuna – on nautittu yhdessä kymmeniä litroja.

Parasta näissä työpaikan pitkien päivien yhteisissä ruokailuhetkissä oli kuitenkin keskustelu. Kahden suorapuheisen ihmisen sanailua kuunneltiin joskus kulmat koholla. Toisaalta naurumme houkutteli huoneiden pimennoista myös muita tutkijoita paikalle.

Kyllikin moniin hyviin puoliin kuuluu se, ettei hän ota herkästi nokkiinsa eikä kanna kaunaa. Tiedän, että työpaikalla olen vuosien saatossa tölväissyt häntäkin täysin aiheetta ihan vain painetta purkaakseni. Perheeni saisi olla kiitollinen tästä varaventiilistä, joka varsinkin dekaanivuotina oli välttämätön.

Onneksi Kyllikki itse on löytänyt rin-

nalleen Jarin kaltaisen elämäntoverin. Epäilenpä, että Jari on joskus puolestaan joutunut purkamaan kotona painetta, kun Aila oli töissä ollut poikkeuksellisen särmitäkäs?

On tyypillistä, että ystävytyeni Kyllikkiin on kukoistanut valtaosin työn merkeissä. Lasken työksi tässä myös monet yhteiset matkat, joista viimeisin, Kyllikin vetämä kirkkohistorioitsijoiden Rooman matka maalikuussa 2014, oli aivan iki-muistoinen.

Työssään tehokas ja riipeä ...

On mahdotonta vetää rajaa työtoveruuden ja ystävytyden välille. Silti haluaisin tässä analysoida erikseen hieman Kyllikin työmiinää, sillä siinä on omat kiintoisat erityispiirteensä.

Puhun tässä Kyllikin työstä nimenomaan yliopiston opettajana. Toimimme pitkään yhdessä kirkkohistorian professorina Helsingin yliopistossa.

Kyllikki oli pidetty opettaja. Hän valmistui luentonsa ja esityksensä huolella, koulutti itseään pedagogina ja kokeili myös uutta. Opiskelijoita kohtaan hän on kärsivällinen ja näki vaivaa sekä heikkojen että huippujen eteen. Kyllikki ei myöskään nurissut työmiinää edes hallintotehtävien osalta, vaan teki mitä tehtäväksi tuli.

Minusta näytti siltä, että Kyllikki otti ajoittain vastaan turhankin paljon muita, ylimääräisiä tehtäviä. Kirkolliskokous oli toki tärkeä velvoite, mutta sen lisäksi kertyi pidettäväksi puheita ja esitelmiä ja saarnoja ympäri maata. Kaikkihan Kyllikin tunsivat, ja halusivat hänet paikalle. Kyllikin oli vaikea sanoa ei. Mutta nämäkin tehtävät hän hoiti tunnollisesti ja sai niistä varmasti iloa ja voimia.

jatkuu takasivulla....

Kesällä koettua

Pepi Reinikaisen viesti kurssilaisilleen

Hei, kaikki rakkaat elämänpolkulaiset!

Kuukausi on mennyt siitä, kun vietimme Haikolan salissa - ja vähän ulkonakin - tiivistä, intensiivistä ja ikimuistoista yhdessäoloa. Toivottavasti eväsreppuunne on jäänyt paljon pohdittavaa, mieluista mieltävää ja joka tapauksessa sellaista, joka on omiaan keventämään muuta, jokaisen kohdalle tullutta elämäntaakkaa.

Minulle viikko Pohjois-Karjalassa oli merkittävä, monestakin syystä. Juurille palaaminen - vaikka vain ns. käynnin päältä - sisältään myös haiketta siitä, että sieltä on ollut aikoinaan lähdeä. Toisaalta en ole koskaan kokenut sellaista yhteyttä synnyinseudun ihmisiin kuin ja-kaessamme omaa taustahistoriaamme ja kokemuksiimme Haikolan pirtissä.

Ihmisen koti ei ole ensisijaisesti kotiseutu, vaan ihmisten yhteys. Myös se, miten voi em. asioita missäkin yhteisössä jakaa. Viimeisintä kirjaani lainaten. "Ihmisten rehellinen - ei aina ongelmaton - rosainenkin kohtaaminen on taivasta maan päällä."

Pepi Reinikainen Lipinlahden rannassa.

Kuva: Kristiina Vuorela.

Ajatuksia ja tunnelmia Elämänkaarikirjoituksen polulta

Olen aina ollut kiinnostunut ja innostunut historiasta sekä maailman että sukuni historiasta. Kirjoitan mielelläni kirjoja, tapahtumia, matkakertomuksia ja kokoan valokuvakansioita. Kaikki nämä yhdistettynä löysin Pepi Reinikaisen kirjoituskursseilta.

Tiesin Pepin omaa tarinaa ja ansioita lehtikirjoitusten perusteella, ja kun huomasin, että hän tulee Nurmekseen itse kertomaan mitä Elämänkaarikirjoitus voi olla parhaimmillaan, olin heti ryntäämässä kurssille ja odotin sitä suurin toivein ja uteliaana. Se oli juuri sitä mitä odotin ja paljon enemmän.

Pepi on ollut Haikolassa jo kolmasti, ja olen ollut joka kerta mukana. Kaikki ovat olleet toinen toistaan antoisampia, täydentävämpiä. Pepi on luennoitsija, joka todella ei ole vain luennoitsija vaan yksi vahva ja tärkeä osallistuja itsekin, yksi meistä kurssilaisista. Sen lisäksi hän pitää taitavasti kurssin koossa, langat käsissään, huomioi jokaisen, kuuntelee, osaa tehdä oikeat kysymykset, kannustaa, innostaa, on rohkea ottamaan esille vaikeita asioita, jos niin halutaan.

Erikseen haluan mainita upean kuusipäiväisen Elämänpolku-kuvankerronta-kurssin, jonka tunnelma oli ainutlaatuisen, meillä oli hauskaa, naurettiin paljon tai kuunneltiin hiljaisina toisiamme, välillä kyöneet silmissä... jokaista vuorollaan.

Haikolan talo kurssin pitopaikkana on erinomainen. Sopivan pieni, keskellä luontoa, vanhat hirret ovat tottuneet kuulemaan paljon tarinoita säilytettäväksi. Nyt niitä on lisää. Kaikki se, mitä siellä kuullaan, jää sinne seinien sisälle.

Minulle henkilökohtaisesti muutamat kurssin tavoitteet ovat olleet vahvoja oivaluksia suvun tapahtumia tutkiessa: "Emme etsi syyllisiä vaan etsimme syitä." "Vaikka tutkitaan historiaa, on kysy elämässä eteenpäin menemisestä." "Anna hyvä esimerkki vanhenemisestä..."

Mielessäni päällimmäisenä ovat tarinat, joissa on rohkeutta, selviytymistä, iloa ja luottamista siihen, että elämä kantaa.

Minun lapsuuteni on Hämeessä, vaikka olenkin asunut Nurmeksessa jo useita kymmeniä vuosia. Nyt minusta tuntuu, että lapsuuteni on tullut tänne, minulla on uusia ystäviä, koska he tuntevat minun lapsuudesta lähtien. Ennen kurssia minulla oli työkaveriteita ja tuttuja, nyt kurssin jälkeen heistä tuli ystäviäni.

Juuri näistä asioista on kyse Elämänkaarikirjoituksessa, vaikka omaansa ei koskaan kirjoittaisikaan. Minä ehkä kirjoitan sitten, kun sen aika tulee, ja se alkaa isäni äidin Hilma-mummon tarinasta sodan melskeissä.

Haikolan tunnelmissa Pirjo Kurkela

Nurmeksalainen sairaanhoitaja Pirjo Kurkela osallistui 4.-9.8.2014 Haikolassa järjestettyyn "Elämänpolku - Elämänkaarillinen oman taustan ja elämän työstämisen malli kuvien ja kerronnan avulla" -kurssiin. Asiantuntijana oli kirjailija, psykoterapeutti Pepi Reinikainen, jonka kirja "Elämässä eteenpäin. Irti uhriutumuksesta" ilmestyi loppukesällä 2014. Kurssin suuren suosion vuoksi pyrimme järjestämään kesällä 2015 uuden kurssin. Jos olet kiinnostunut osallistumisesta, ilmoita meille Haikolaan, puh. 013 430120 tai haikola@haikolantalo.fi

Haikolan talo – elämää ja toimintaa

Haikolan talo on Nurmeksen evankelisen opiston perinteitä jatkava elävä opiston ystävien ylläpitämä toimintakeidas.

Olen omin silmin nähnyt ja kokenutkin, miten Haikolan pirtti oli joutunut vähän räsistyneenä alentumaan opiston huoltotilaksi. Minutkin sinne ohjattiin sukunpohjia tervamaan talvella 2005. Siksi osaan osapuilleen arvata, mikä tuhansien työntuntien määrä kunnostusaikaa on tarvittu, että tähän on päästy. Opiston ystävät ovat lähes talkoovoimin muutaman vuoden aikana kunnostaneet ja osin uudisrakentaneet Haikolan talon toimivaksi kurssi-, kokous- ja juhlatilaksi. Olen sitä mieltä, että materiaalisen avun lisäksi tällaista yhteishenkeä ja uskoa tulevaisuuteen löytyy vain Pohjois-Karjalasta. Opistolla on kunniakas historia ja sen ystävillä on kokemusta selvittää läpi "harmaan kiven".

Haikolan sienikurssille jo 2013

Pirtin Viestiä lukiessa oli kevättalvella herännyt kiinnostus lähteä Haikolan sienikurssille syksyn tullessa. Eipä arvattu, mikä kuuma ja kaunis kesä on tulossa. Sen vuoksi vähän epäilevin mielin sonnustaudimme me noin 12 metsäretkeläistä aluksi Kohtavaaran rinteille 28. elokuuta 2013. Sienikurssin vetäjäksi ja asiantuntijaksi oli saatu "sieniguruksi" nimetty kiteeläinen Kalervo Rinne. Hänen työkenttensä on ollut Rajavartioloituksen piirissä, mutta leipätyön ohessa luonto kaikkein on tullut Kalervolle läheiseksi ja noussut harrastuksesta toiseksi elämäntyöksi. Olen saanut lukeakseni Kalervo Rinteen 70-vuotishaastattelun Koti-Karjalassa 2013 ja siitä löytänyt tavattoman monipuolisen

miehen harrastuksineen. On työtä SPR:ssä, kotiseutuyhdistyksissä, museon piirissä, luontokerhoissa ja nyt entistä enemmän veteraanityössä.

Mitenkä Kalervo sieniin hurautti?

Suomessa on jo kauan ollut opistotasolla mahdollisuus suorittaa sienineuvojakurssi. Sen Kalervo suoritti vuonna 1976 numerolla 1041, tämän jälkeen innostus kasvoi jatkokursseille vuosittain. Vuonna 1979 ja 1988 lähtien hän on ollut mukana sienitutkimuksessa ja Suomen sienikartoituksessa, jonka hän pahoittelee olevan pahasti kesken. Vähitellen hänestä tuli sienitieteen opettaja Joensuun yliopistoon. Tuota työtä hän teki yli 20 vuotta. Hän on tehnyt sienilöytöjä Suomen sienitiedostoon. Työ jatkuu, Kalervoa, sieniapostolia pyydetään edelleen luennoimaan ja levittämään sienitietoutta.

Kalervo Rinne opasti sienikurssilaisia myös elokuussa 2014. Terttu Sallinen saapui tälle kaksipäiväiseksi lyhennetylle kurssille jälleen ystävänsä Raila Hokkasen kanssa ja totesi: "On syytä muistaa, että jokainen vuosi on sienivuosi, jota kannattaa odottaa. Tästä vuodesta suuret kiitokset ennen kaikkea toimeliaalle Kyllikille ja kaikille tunnetuille 'tahoille' sekä Irmalle ruoka-huollostamme ja ihanista leivonnaisista".

Terttu Sallinen

(Tertun sienikurssiraportti kahdelta kesältä jatkuu Pirtin Vestin seuraavassa numerossa.)

Filosofian maisteri Terttu Sallinen on eläkkeellä Savonlinnan kirjastotoimenjohtajan virasta. Hän harrastaa sienten ohella ratsastusta ja on julkaissut Viipuri-aiheisia kirjoja.

Hiljaisuudesta on tullut uusi luksustuote. Kiireiset, härpäkkeiden häiritsemät ihmiset hakeutuvat yhä tietoisemmin hiljaisuuden äärelle. Paikkaan missä kuulee sydämensä lyönnin, omat ajatuksensa - hiljaisuuden. Hiljaisuus voi nykyään olla myös hääyöpaikkaa etsivän morsiusparin toive.

Tällainen toive toteutui viime elokuussa Haikolassa, mitä kauneimpana loppukesän yönä. Olimme viettäneet kiireisen kesän häitä puuhaten ja halusimme löytää paikan missä aika hetkeksi pysähtyisi. Paikan missä voisi kaikessa rauhassa fiilistellä hääpäivän tapahtumia kahden kesken ja säilöä ne syvälle sydämeen. Elämä kun tuppaa kiittämään ohi vauhdilla ja tästä päivästä halusimme pitää kiinni!

Sovimme Kyllikin kanssa, että tämä visiitti olisi sitten salaisuus. Ja sellaisena se myös pysyi. Kun bestman helteisen päivän jälkeen kuljetti meidät Haikolan pihaan, avautui edessämme oikea kesäyön unelma: Kauniin aittarakennuksen pääty, jonka edustalta näkymä tyynelle järvelle. Ympärillä loppukesän lumoava tuoksu. Sisällä aittarakennuksessa emännän meille laittamat aamupalatarpeet. Olikin jo nälkä! Helputuksen tunne kun sai heittää korkarit turvonneista jaloistaan ja olla vain, sellaisena kuin on: Elämän koulimana ja kantapään kautta onneen kompuroineena pienenä ihmisenä. Kiitollisena ja onnellisena sellaisena.

Elämän suuresta suunnitelmasta ei koskaan tiedä. Niinpä on minunkin elämässäni tie Haikolaan vienyt joskus surunkin juhlan merkeissä. Muistot myös siitä ovat

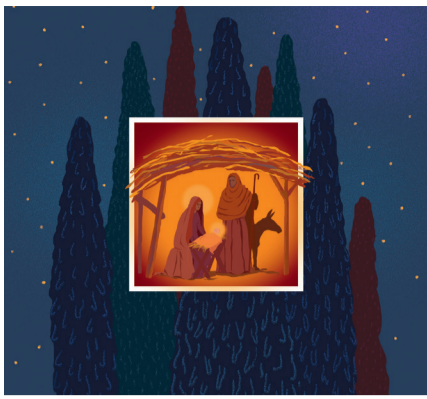
Minna Dufton ja Timo Turpeinen viettivät kesäpäivät Nurmeksessa ja häyön Haikolan aitassa. Kuva Elina Manninen

kauniit. Sitä suuremmalla kiitollisuudella suhtaudunkin nyt tähän hetkeen ja siihen miten kuolema ja menetyks on ravinnut omaa elämäni. Opettanut sen, että elämä kuljettaa tiettyihin paikkoihin aina oikealla hetkellä. Kun myös sen, että pieniä suuria hetkiä elämässä kannattaa säilöä ja niiden äärelle oikeasti pysähtyä.

Kiitos, Kyllikki, mukana kulkemisesta. Toivottavasti syntymäpäiväsi on täynnä iloa, lämpöä, viisautta ja välittämistä - niitä asioita, joita pyytetösti jaat meille muille. Asioita, joiden eteenpäin lahjoittaminen palaa tavalla tai toisella takaisin itselle.

Lämpöisin onnentoivotuksin,
Minna Dufton

Kirjoittaja on Nurmeksesta kotoisin oleva Yleisradion toimittaja-ohjaaja ja mm. TV2:n Paluumuuttajat -sarjan käsikirjoittaja. Tunnetaan nykyään myös bloggaajana nimeltä Raggarmorsian. Raggarmorsiamen ensimmäinen kirja ilmestyy syksyllä 2015.

Pirtin Viesti toivottaa Joulurauhaa ja onnellista uutta vuotta 2015!

Tämän Anu Vanaksen suunnitteleman kortin tuotolla tuetaan Immanuel-jouludraaman toteuttamista. Esitys Nurmeksen kirkko-ouistossa aatonaattona 2014 on 26. kerta.

Ensimmäiset esitykset vuosina 1989 ja 1990 tuotti Nurmeksen evankelinen opisto.

Vuodesta 1991 alkaen tuottajana on ollut Nurmeksen Immanuel-jouludraaman kannatusyhdistys ry.

Tämän joulun esityksen ohjaa teatteritaitteen kandidaatti Antti Tiensuu. Kortteja voi tilata numerosta 040 5486819.

Opistomuistojen kerääminen jatkuu

Aura Kässi on tänä syksynä jatkanut opiston käyneiden haastattelemista. Lisäksi opistomuistoja on tullut kirjeitse. Tähän mennessä seuraavilta vuosikursseilta on saatu muistelmia: 1942–1943, 1943–1944, 1945–1946, 1948–1949, 1955–1956, 1958–1959, 1959–1960, 1961–1962 ja 1965–1966. Lisää opistokokemuksia kaivataan, myös 1970–2000-luvuilta, joten lähettäkää kirjeitä tai sähköpostia.

Järjestämme Haikolassa 25.11.2014 klo 14 kahvitaukion entisille opistolaisille. Tervetuloa muistelemaan menneitä!

Helvi Heikkilä

Pertti Rynnänen ja opistolla tehty kitara

Eevi Kyllönen

vasemmalla: Irma Timonen

oikealla: Pentti ja Leena Kokko

... ja joskus kärsimätönkin

Omasta kiistattomasta tehokkuudesta seurasi, että Kyllikkiä joskus pakkasi harmitamaan, kun hän kohtasi todellista saamatomuutta. Ei hän sitä aina malttanut jättää sanomatta ja väliin aika pippurisestikin. Pieni kärsimättömyys astui joskus kuvaan myös silloin, kun vastaan tuli todellista typeryyttä. Sellainen ei edes yliopistossa eikä varsinkaan kirkossa ole aivan tavatonta. Täytyy sanoa, että näissäkin aatoksissa löysimme usein toisemme!

Kyllikin riipeydestä seurasi, että hän ainakin muutaman kerran muodosti ja ilmaisi kantansa erilaisissa työyhteisissä turhan nopeasti. Kun asiaa enemmän

harkitsi ja ilmeni uusia näkökohtia, mieli muuttui. Ei hätää, Kyllikki uskalsi myös tarkistaa kantaansa, jos perusteita tähän oli. Hänessä ei ole sellaista jääräpäisyyttä ja ylpeyttä, joka ajaisi lopulliseen umpikujaan.

Ystävyys ei loppu

Kyllikin jäädessä eläkkeelle yliopistotyöstä tunsin haikeutta. Työtoveri ja ystävä, jonka kanssa paiskimme töitä, nauroimme, jaoimme murheita ja iloja, äkäilimme, halusimme, ei enää ollut päivittäin paikalla.

Oli suuri ilo, kun keväällä 2014 tuli tieto, että tasavallan presidentti on myöntänyt Kyllikki Tiensuulle professorin arvon. Oli syytä yhteiseen juhlaan ja menneen

ansiokkaan työuran muisteluun.

Kyllikin monitoimisuus, energisyys ja liikkuva elämäntapa takaavat onneksi muutoinkin sen, että käytännössä tapaamme tuon tuostakin.

Kävi sittenkin niin, että ylitsevuotavasti keuhutusta naisteologista, johon en olisi välittänyt tutustua, tuli paras ja luotettavin työtoverini ja lämmin ystävä koko loppuelämäksi.

Aila Lauha

Aila Lauha työskentelee Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa kirkkohistorian professorina. Hän toimi kymmenen vuotta tiedekunnan dekaanina.

TILAA PIRTIN VIESTI!

Maksa Pirtin Viestin tilausmaksu 10 euroa.

Muista mainita viestikohdassa maksaja ja osoite, muuten emme voi lehteä toimittaa!

LIITY JÄSENEKSI!

Jäseneksi liityt maksamalla yhdistyksen vuosijäsenmaksun 20 euroa tai pysyvän jäsenmaksun 200 euroa (viestikohtaan maksajan nimi ja osoite).

TILINUMERO

Pielisen Osuuspankki, Nurmes
FI02 5299 0120 0478 72

PIRTIN VIESTI

NURMEKSEN EVANKELISEN OPISTON YSTÄVÄT RY:N LEHTI

Tämän numeron toimittivat
Tuula Koivisto ja Aura Kässi

Tilausmaksu 10 eur

Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa

Osoite: Opistontie 7, 75970 Kohtavaara
Puh: 013 430 120, 045 138 1648

S-posti: haikola@haikolantalo.fi
www.haikolantalo.fi
Facebook Haikolan talo

Ulkoasu: Pohjois-Karjalan
Ilmoitusvalmistus Oy

Paino: PunaMusta Oy, Nurmes

ISSN: 1797-741x

Haikolan tapahtumia 2014–2015

Lipinlahden kuntoliikunta

(Ylä-Karjalan kansalaisopisto) 18.9.–27.11.2014 ja 8.1.–23.4. 2015 torstaisin klo 19.00–19.45.

Siionin Kanteleen lauluilta

Rukoushuoneessa torstaina 20.11.2014 klo 18.30.

Kahvitaukio opistomuistojen äärellä

Haikolassa tiistaina 25.11.2014 klo 14, mukana Aura Kässi ja Kyllikki Tiensuu. Kuljetuksen voi tilata Auralta, puh. 040 5628927.

Konsertti "Rakkaimmat joululaulut"

Haikolassa torstaina 4.12.2014 klo 19. Esiintyjinä Nando ja Armas Palm. Kahvitarjoilu.

Vedä jo jouluhenkeä

Haikolassa su 14.12.2014 klo 14 kevyt adventtilounas (7 €, mielellään ennakkovaraus), klo 15 Ylä-Karjalan kansalaisopiston lausuntaryhmän joulurunotuokio ja yhteisiä joululauluja.

Lauantaina 17.1.2015

klo 13–16 Kyllikki Tiensuun syntymäpäivä-vastaanotto Haikolassa

klo 17 Nurmes-talon Hannikaisen salissa Kajaanin runoviikolla 2014 Vuoden nuoreksi lausujaksi valittu Antti Tiensuu esittää kilpailuohjelmansa "Rakkaurunot"

klo 17.30 kahvitarjoilu

klo 18 professori Tuija Hakkilan pianokonsertti

n. klo 20 konsertin jälkeen Haikolassa yhdessäoloa ja buffet-tarjoilu (miel. ennakoilmoittautuminen puh. 040 5630741)

Sunnuntaina 18.1.2015

klo 10 Evankelisen lähetysyhdistyksen (ELY) kirkkopyhän messu Nurmeksen kirkossa, saarnaa ELY:n aluepappi Pekka Kiviranta, kirkkokuoro Messun jälkeen soppalounas ja kirkkokahvi sekä ELY:n toiminnan esittely Rukoushuoneessa

klo 14 Haikolassa professori Simo Heinisen juhlatuoto lähetyshistoriasta

Sokos Hotel Bomban majoitustarjous viikonloppulle 16.–18.1.2015:

Tarjoamme majoitusta vierailenne seuraavin hinnoin:

Karjalaiskylän hirsirivitaloissa:

75 e/1hh/vrk ja 95 e/2hh/vrk ;

Kylpylähotellissa: 95 e/1hh/vrk ja 115 e/2hh/vrk.

Hintoihin sis. majoitus ja aamiaisen. Hinnoista saa S-etukortilla bonusta, ei muita alennuksia. (kylpylä +10 e/ aikuinen/majoitusvuorokausi). Pyydämme vieraitanne tekemään varaukset 7.1.2015 mennessä suoraan hotelliin puhelimitse 010 7830 450 tai sähköpostilla myynti.bomba@sokoshotels.fi Pyydämme mainitsemaan varauskoodin "Haikola".

Myös Hyvärilän kartanohotellista voi kysyä majoitusta, os. Lomatie 12, 75500 Nurmes, puh. 040 104 5960, hyvarila@nurmes.fi, www.hyvarila.com

Booking.com yhteyden kautta voi etsiä tarjouksia.

Naisten hemmottelupäivä

31.1.2015, liikuntaa, kevyttä ruokaa, turvesauna

Borsikeittoa ja blinejä

sunnuntaina 15.2.2015 ja 22.2.2015 klo 12–14 Haikolassa

Marian ilmestyspäivän juhla

sunnuntaina 22.3.2015

klo 10 messu Nurmeksen kirkossa

klo 12 lounas Haikolassa

klo 13 päiväjuhla

klo 14.30 vuosikokous

Vuosikokous

Nurmeksen evankelisen opiston ystävät ry:n vuosikokous Haikolassa sunnuntaina 22.3.2015 klo 14.30. Tervetuloa! Hallitus

Hiljaisen rukousmaalauksen retriitti

helatorstain viikonloppuna 14.–17.5. 2015. Ohjaajina Marja-Leena Virolainen, Kaija Kokkonen ja taideterapeutti Heide Hillebrecht.

Kevään ja kesän ohjelma täydentyy. Seuraa nettisivuja. Lisätiedot kaikista ohjelmista ja ilmoittautumisesta puh. 013 430120, 045 1381648; sähköposti haikola@haikolantalo.fi; nettisivut www.haikolantalo.fi; Facebook Haikolan talo, postiosoite: Haikola, Opistontie 7, 75970 KOHTAVAARA